

Torsdag
21de Juni.

Dagen

Nr. 147.
1832.

Redigeret af Fr. Thaarup, Statsraad.

Udgivet og forlagt af A. C. Rostock. Trykt i det Rostockiske Officin.

Forsendes, i Folge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Pakkeposterne i Danmark og Hertugdommerne.

Kjøbenhavn, den 21de Juni.

Det er Redaktionen behageligt, at kunne meddele følgende indsendte Stykke, fremkaldt ved Bemærkningerne i Gaardsagen om den udmerkede Kunstnerinde, Fru Heibergs Fremkaldelse: "I Anledning af den i Dagen Nr. 146 meddelede Beretning om Forestillingen paa det kongelige Theater, Tirsdagen den 19de Juni, bemerkes, at Fru Heiberg, som modtog saa smigrende Beviser paa Publicums Velvillie, onskede intet højere end at træde frem, og bevidne sin Erkendelighed, men maaatte nøgte sig Opfyldelsen af saa ejer en Pligt, da der blev givet Besaling til Maskinmesteren, ikke at lade Teppet trække op; og under det i Theater-Reglementet indeholdte Forbud mod enhver Fremtrædelse efter Publicums Opsordring indbefattes ligeledes en Fremtrædelse paa Prosceniet foran Teppet, saa at denne altsaa ikke — saaledes som Anmelderen mener — er tilladt ifolge Theaterlovene. Den meget rigtige Forfjel, som Anmelderen gjor in mellem Privatbestyrelsen og den kongelige Directions Overbestyrelse, er i dette Tilsælde af Vigighed; thi paa Grund af hin Forfjel vil man indsee, at det ikke stod i Privatbestyrelsens Magt at beordre en af Theatrets Embedsmænd til at underrette Publicum om Hindringerne for Fru Heibergs Fremtrædelse, men at en saadan Ordre blot kunde komme fra den kongelige Direction, ligesom det heller ikke var Privatbestyrelsen, der, især ved en Lejlighed som denne, kunde faae isænde at give Publicum hvad Anmelderen kalder: "den sædvanlige Oplysning: de slukkede Lamper."

Bed Sommerforestillingen imorgen Aften gives foruden Overtoys yndede Vaudeville: "Kunstnerliv," tillige Episoden af Dragetukken. Desuden udføres en Violinsolo af Hr. Repetiteur Wejschalls talentfulde unge Eleve, Friß Schram, der vandt saa sørdeles meget Bisald ved sin første offentlige Fremtrædelse, i Theodor Steins Concert. — Sangen "De danske Kunstneres tre helligste Skaaler," der ved denne Forestilling, skulde have været udeladt i Vaudeville (see "Dagen" for i Tirsdags), vil, som man erfarer, dog blive sjungen, paa Grund af Manges Anmodning derom. Denne Forestilling bliver formodentlig den sidste danske. (x.)

Fra Kjøbenhavns Politietskammer er under 20de d. M. bekjendtgjort følgende: "At al Passage over Holmensbro formedels sammes Ombygning ophører fra forstommende Fredag den 22de dennes, og at H. M. Kongen, ifolge det kongelige danske Cancellies Skrivelse af 22de f. M., allernaadigst har tilladt, at de Vogne, som efter Forordning af 10de Januar 1685 § 6 ellers ikke maae passere Højsbro, nemlig Amager-, Bonder- og Arbejdsvogne med Læs eller Møg, maa kjøre over Højsbro, saalænge Passagen over Holmensbro er standset, bringes herved til offentlig Kundskab, med Tilføjende, at der til Bequemmelighed for Godtgjengere er ved Holmensbro anlagt en Interimsbro."

— Af de ved Hr. Chr. Bruun udgivne Afbildninger af danske Uniformer er Nr. 12 udkommet, forestellende en Guide. Denne Samling faaes hos Hr. Bing, Eegholm, Hois og Holstebro, samt hos Udgiveren, Bredgaden Nr. 201, første Gal. Prisen paa et enkelt Numer er for Subscribers 2 kr., for andre Kjøbere 2 Mark.

— I Berlinerbladet: "Der Freimüthige" Nr. 94 og 95, Maj d. A., har den som Forfatter af flere interessante Rejsefælzer og æstetiske Meddelelser bekjendte W. v. Lüdemann leveret en Artikkel om vor Thorvaldsen, der læses oversat i de sidst udkomne Numre af "Kjøbenhavnsposten," hvorfra vi meddele vores Lesere Slutningen: "I Aaret 1819 gjensaae Thorvaldsen sit Fædreland. Hans Rejse gjennem Tydskland lignede et Triumphog. I Warschau, Dresden og Wien beredtes ham festlige Hyldeinger, to Kessere, Polakkerne, Schweitzerne fordrede af ham Kjendelse over offentlige Mindestærker, Warschau overdrog ham Udførelsen af Poniatowskys Ryterstatue. Han vendte tilbage til Rom, som han ikke siden har forladt. Hans Bestyrter, Pius den Syvendes, og Consalvus Gravmonumenter var hans Genies næste Frugter. Siden den Tid har han ej alene gandske frasagt sig Büsses Arbejdet, men ogsaa gandske trukket sig tilbage i den slabende Kunstners Geheet. Han lader sig nu noje med at opfinde i Leer, og overlader til yngre Talenter at udføre hans poetiske Udkast. — Thorvaldsen har hævet sig selv til Rigdom og høj Rang; intet er en større Vildfarelse, end den Fabel, der falder ham gjerrig: for den i Nod betrængte Fortjeneste er hans Bors stedse aaben; men han holder ikke af Bram og hader Pralerie. Hans Atelier, i en lille Gade, nærværd Paladsset Verberini, bestaaende af en næppe smaae Træbygninger, er i 30 Aar forblevet usørundret; kun har Massen af Arbejder efterhaanden gjort dets Udførelse nødvendig. En Hær af Haandværkere og Kunstnere finder her Bestjærtigelse og riig Anledning til Studium. En Have, en lille Kilde, sonderbrudte Byster, Søjler, Indskrifter, endelig et mægtigt Forråd af Marmorblokke ere dette Steds Prydelsser. Samme Simpelhed og Foragt for alt Ydre, som Manden viser, rober ogsaa hans Bosig. Thorvaldsen er ugift, ligesom Canova. — Kunsten er hans stedse ungdommeligt blomstrende Brud. Inhætningen af hans Bosig i Via Gesina er et Billeds paa hans Fordringelosshed. Baser og en Skat af Gemmer, en Række af Malerier, høbte af tydse Kunstnere, blandt hvilke Kochs ere hans Yndlingsstykke, et Huus næsten uden Meubler, en Philosophs Garderobe og Seng, men en Samling af skjonne Gjenstande fra alle Kunstmægter, er hvad man finder her. Blandt disse er Thorvaldsen gjerne og med Hørkærlighed selv Cicervone, idet han med Ligegyldighed kaster Ordener og Decorationer ihob, for i deres Sted at lade os se sine Gemmer og Cameer. — Det er en Vildfarelse, der med Kunstnerstørhed forbinder de moraliske Love. — Thorvaldsen er et Monster paa christelig Vand, en Mand fra den gamle Tid, simpel, kraftig, undertiden barsk, stedse velsindig, alvorlig og fuld af Hølelse for Skønhed; uden Skinsyge,

aaben for Vensteb og saa fjernet fra Forsangelsighed som fra Misundelse og Higen efter Hæder. Han er forbleven en Tydster (en Dansk) blandt Italienerne, og selv det Italienske taler han, uagtet 30 Aars Ophold i Rom, mandigt og haardt som en Tydster. Man bliver aldrig træt af at høre paa ham. Hans Sundhed er fast — men, hvor længe han endnu maatte blive en Zir for Verden — stedse vil han forlade den altsor tidligt."

Postesterretninger.

Paris, den 12te Juni.

Nationalgardens og Linietroppernes Revue endtes ikke alene uden al Forsyrelse, men har desuden afgivet et afgjort Bewiis for, at det uendelige Fleertal af Parisere ikke ville vide Noget at sige af begge Partiernes Ultraer, af Republikanerne ligesaadlig som af Legitimisterne. Glæden over Gjenoprettelsen af Rosighed og Orden var almindelig, Hengivenhed for det af Folket rejste Dynastie udtaede sig varmt og uforbeholdent, og de bevæbnede Borgere viste Demmekraft nok, til at afholde sig fra alle dadlende Uttringer, som her aabenbart ikke havde været paa deres Plads. "Kongen leve! Væk med Chouanterne! Væk med Carlisterne! Frihed leve, Orden leve! Orden leve, Frihed leve!" disse vare de Udraab, som stedse gjenløde afvekslende, og hvorfaf det ene syntes at betinge det andet. Aldrig hørte man et Vivat udbringes for Frihed, eller for Orden alene; i deres Forening fandt Alle deres Valgsprog.

Den fuldkomneste Enighed, det venligste Brodersind herskede imellem National-Garden, Linietropperne og Municipal-Gardisterne. Da Municipalgarden defilerede forbi Kongen, foresatte Obersten for dette Corps — der forholdsvis har liide meest — de Haldnes Enker og Faderlose for Kongen, som fluttede et af disse Børn i sine Arme. Allerede forud havde Kongen og Dronningen tilsluet dem betydeligt Understøttelse.

Allmindelig Uwillie har en Bestemmelse af Politiepræfeten, Hr. Gisquet, vakt, ifolge hvilken det besales Lægerne og Chirurgerne, at anmeldte for Politie-Præfecturet alle de Saarede, som de efter den Ste have behandlet i deres Boliger. Ingen af Lægerne og Chirurgerne skal have villet lade sig bruge til dette Spioner-System, og selv den ministerielle Journal des Débats forsikrer, at denne Besaling maa snart vorde tilbagefaldt.

Heller ikke synes det at ville gaae rigtigt fremad med Krigsretterne; man troer, at om der end ikke finder nogen Mellemkonflikt Sted fra Cassationsretterns Side, saa vil der dog blive udtalt en Incompetents-Erklaering fra selve Krigsretterne, hvorved der, da Cour royale allerede har erklæret sig incompetent, vilde opstaae en nærliglig Conflict.

De ministerielle Blad fortælle nu, at Tilsforordningen af kongelige Procureurs ved Krigsretterne, er, som beroende paa en Misforstaelse, tilbagefaldt; den sande Grund til Tilbagefaldelsen torde imidlertid ligge i hine Magistrats-Personers Vægning. (N. Z. 143.)

Straßburg, den 7de Juni.

Hele juste milieu har nylig i Skuespilhuset i Meß havt den Gre at faae en Spottemusik. Ved den sidste Forestilling af "den hvide Dame," i 3de Acts første Scene, hvor Georg siger: "Klogstabben byder os alle, at holde den rette Middelvej," udbrød en almindelig Vibning efter denne doctrinaire Sætning og Salen gjentonede af det tusindfold gjentagne Raab: "Væk med juste milieu! Væk med de Juli-Flagfaldne! Væk med Forræderne! Friheden leve!" Marsaillaise og andre patriotiske Sange bleve derpaa affjungne af en Mængde tilstuerne. (H. C. 140.)

England.

(Morning-Herald). Hertugen af Richmond, Marq. Landsdowne og Lord Durham skulle have undslæet sig for at

modtage deres Gage. Dette geraader dem personligen til megen Gre, men er som Exempel ikke af stor Verd; thi naar Ingen skulde erholde Embeder, uden Saadanne som kunne overtage dem uden Lov, saa vilde Staten næsten i ethvert Departement maatte undvære de dueligste Personers Tjeneste. Landet ønsker ikke, at de, som virkelig arbejde og ere virksomme, skulle beroes deres billige Lov, men at man driver Vandbierne ud af Kuberne, hvori de fortære en stor Deel af Honningen.

(Sun). Reformerne i Birmingham have nu antaget den Plan, offentlig at foretæle Tidenderne for Folket. Fire eller fem store Gader valges, hvori Tidender hver Dag ventet Tidendernes Ankomst. (Allg. Zeit. 160.)

London, den 12te Juni.

Den 18de vil Hertugen af Wellington give en stor Fest i Anledning af Waterloo-Slagets Aarsdag. Ifolge nogle Blad, træffer han vældige Foranstaltninger i sit Hotel, for at beskytte samme imod Excesser fra Poblens Side.

Overseeslaaen under Sir Pulteney Malcolm har faaet Besaling til, at forsamle sig i Dønerne. Som man formoder er den for saar bestemt til Norden.

(N. Z. 142.)

Italien.

Italienerne have hidtil erholdt fra Bayern de lithographiske Stene, som de behovede, hvorför Lithographien, af Mangl paa Stene, ikke heller hos dem gjorde store Fremstmidt. Nu har en Hr. Giov. Bat. Nagazoni opdaget, at Italien selv besidder et uhyre Forraad af de herligste Stene. De ere beliggende ved Monte Sasso, 3 Mile fra Brescia, og have med Hensyn til Haardhed, Tæthed, Evne til at indsuge Vand, og til at modtage en vis Grad af Politur, den største Lighed med Stene fra Sohlenhofen; men de ere betydeligt hvære end disse, og blive først guulagtige, naar Luften i længere Tid har virket paa dem.

Wien, den 30te Maj.

I de sidste fire Uger have vi her haft det ubehageliggste Vejrlig, ideligen afveplende Regn, Kulde og Blæst; denne Omstændighed forklarer maaстee Choleras gjentagne Uebrud; den vælger næsten hver Dag et eller to Offere. I Intensitet kan den vel ikke sammenlignes med Cholera-Sygdommen, som herskede her i sidste Efteraar; men mærkeligt er det, at den paa eet og samme Sted finder flere Offre; saaledes dode f. Ex. i Leopoldssadt i eet Huus, inden saa Dages Forlob, syv Personer af Cholera, medens der i den øvrige Deel af Staden intetsteds to Mennesker vare døde i eet Huus.

(Allg. Zeit. 156.)

Pruusseen.

Om Kongen af Preussen fortalte Aviserne følgende Skjonne Trok: Skribenten Manso havde i sin forleden udgivne Skriftning af den preussiske Stat blandt andet ogsaa dagslet nogle af Hs. Majestets Personligheder, hvæaarsag Bogen blev forbudt af Ørvigheden. Tilsædigvis falde den nylig i Kongens egen Haand, og efterat Hs. Majestæt opmærksomt havde gjennemloest den, gav han den ikke allene fri, men besnaade endogsaa den frimodige Forfatter med den røde Orns Orden. (A. A. 94.)

Bonn, den 25de Maj.

De Studerende paa vojt Universitet bleve i Dag ved en offentlig Bekjendtgjørelse fra Professor og Overbibliothekar Welcker underrettede om, at han er suspenderet fra sine Embedsfunctioner. — Denne Efterretning udbredte Beskyrtelse og Sorg blandt hans talrige Tilstængere. Man formoder, at Grunden til denne Suspension er det af Welcker forsattede Skrif om stændisk Forsatning, som dog ikke indeholder noget Uloyalt, og har selv vundet deres Bisald, der oprigtigen elste Kongen og hans Huus. Heller ikke er dette Skrif forbudet i Preussen.

(Allg. Zeit. 156.)